

Евангеліе-то призовава по добры-ты наши чувствованія за *Божіи-ты щедроты* (Рим. 12; 1), и кротость-та и милосердіе-то Христово (2. Кор. 10; 1).

Така и когато ни заповѣда да бждемъ добри единъ камъ другы, напомнимъ ни още, че Богъ ны е опростилъ въ Христа (Еф. 4; 32). Може ли да ни не помага въспоминаніе-то, когато смисляваме, че Христось ны обыкна и предаде себе-си за насъ да ходимъ въ любовь (Еф. 5; 2)? Можемъ ли затули уши-ты си въ гласове-ты на сиромасы-ты, когато смисляваме голѣмо-то Христово камъ насъ дарованіе, кой-то, *ако и да е богатъ, осыромашава заради насъ, за да обогатѣемъ ные съ негова-та нищета* (2. Кор. 8; 9). Ако нѣкога ся принудимъ да високомъдруваме и да ненавидимъ и тыя най смиренны-ты наши братія, нека смислимъ Христово-то снисхожденіе, *кой-то, ако и да бѣше въ Божія-тъ образъ, не помисли като грабительство да е равенъ съ Бога, но смали себе-си, като възпріе рабскій образъ, и быде въ челоуѣческо подобіе: и намъри ся въ образъ-тъ като челоуѣкъ, и смири себе-си като стана послушливъ даже до смърть, и смърть кръстна* (Фил. 2; 6-8).

Така гледаме, че Богъ като открыва намъ способъ-тъ на оправданіе-то ни чрезъ вѣрата въ Іисуса Христа, а не чрезъ дѣла-та на законъ-тъ, нѣма намѣреніе да тури до-